

Splendidum družstvo

Riog Velesa

Daniel Janů

RIOG VELESA

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Riog Velesa

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Daniel Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-120-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-121-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-122-5 (PDF)

Obsah

Prolog

1. Kovář Kyss
2. Zrádci
3. Pier Bratas
4. Kapitán Laster
5. Muž s kladivem
6. Podezření
7. Hlava v truhle
8. Hrad Tellynburg
9. Spravedlnost
10. Královské vojsko
11. Ranewerqské vojsko
12. Cesta do Béth
13. Královské město
14. Rytíř Tارفelion
15. Kněží v Salyru
16. Hostinec U Orliho drápu
17. Manejovy vesnice
18. Lady Unna
19. Bitva o Béthy
20. Skrytá pomsta
21. Jed
22. Urmanie v temnotě
23. Osggam
24. Olmond De Vris
25. Cesta mimo pevnost
26. Zark De Manaara
27. Jakus Gatre

28. Netvor ve sklepení
29. Sebevražedný plán
30. Adelina a Mukin
31. Čas odejít
32. Paní Krutosti
33. Mudrc Éwesur
34. Sám soudcem
35. Pravda o otci
36. Oheň a krev
37. Dwilské hory
38. Krystaly, které otevřely portál
39. Cizinec
40. Poprava
41. Léčitelka ve vesnici
42. Emius Lender
43. Poslední slzy
44. Vévoda a cizinec

Epilog

Prolog

Jeskyní prostupoval chlad, který ani jeden z nich nevnímal. Temný mág Urgas stál u velkého kamenného stolu, kde měl svícen se svíčkami, jejichž plamen klidně plápolal. Kromě mosazných misek, dlouhého nože a několika hadrových pytlíků s neznámým obsahem, na stole ležela i velká kniha, ve které si četl. Riog Velesa si brousil meč, který našel v jeskyni a občas pohlédl k louči, která byla vklíněna mezi kameny. Jako by viděl budoucnost. Města v plamenech.

1. Kovář Kyss

Druhý den ráno kovář Kyss opracovával kus rozžhaveného železa, když si všiml dvou vojáků, kteří se objevili v kovárně. Přišli, až k němu.

„Kyssi!“ vyhrkl voják s přilbou v podpaží.

„Co chcete, Lastere?“ ohradil se kovář proti němu. „Mám práci!“

„Posílá mě hrabě Mywick,“ pokračoval a vůbec se nenechal přerušit monotónním boucháním kladiva, které držel kovář v pravé ruce. „Chtěl by vyrobit dýku pro svého bratra Herulda.“

„Mám tu zakázku na deset mečů,“ odbyl ho Kyss mávnutím ruky.

Do jisté míry to byla lež. Tak velkou zakázku nedostal, ale ten meč, na kterém právě dělal, byl pro rytíře Aconteru, který mu zaplatil předem.

„Vidím jenom jedno rozžhavené železo,“ oponoval mu Laster.

„Samozřejmě,“ přitakal Kyss. „Říká se – kuj železo, dokud je žhavé.“

Usmál se a odložil kladivo stranou. Poté vzal kus železného plátu a vložil ho výhně.

„Asi jsi zapomněl, kdo jsem, kováři!“ ohradil se Laster.

„Každý v Kullmě ví, kdo je kapitán Laster,“ odsekl Kyss a ušklíbl se na něj.

Rozhodně ho neměl rád a dokonce jim pohrdal. On ho dvakrát vsadil do šatlavy zdejšího vězení a nechal jej spráskat bičem. Jen proto, aby si uvědomil, kdo je kapitán Findius Laster.

„Určitě bys nechtěl hraběte Mywicka rozhněvat!“ vyhrožoval mu Laster.

„A zaplatíte to, vy?“

Podíval se na něho kovář Kyss přísně.

Kapitán kullmského vojska vytáhl kožený váček a hodil jej na kovadlinu.

„To by mělo stačit!“ vyprskl Laster.

„Za týden se stavte!“ sykl Kyss.

„Tos měl říct hned na začátku a ušetřili bychom si čas,“ odsekl kapitán a společně s druhým vojákem opustili kovárnu Turmy Kysse.

Jakmile se ocitl kovář o samotě, zamumlal cosi nesrozumitelného a vytáhl železo z výhně. Začal ho kout a nepřestal do chvíle, než se kus železa začal podobat silné čepeli. Vyměnil kladivo a snažil se jím na kovadlině opracovat ostří.

„Co tu chtěl, ten prašivej pes?“ optal se Bronigul Rondekr. Zdejší tesař. Tím psem samozřejmě myslel kapitána Lastera.

„Chce udělat dýku,“ odvětil kovář.

„Doufám, že mu někdo jednou zakroutí krkem.“

„O někom takovém bych věděl,“ vzpomněl si Kyss na Velesu. Ten by s ním byl raz dva hotový.

„A kdo?“ ptal se Rondekr.

„Velesa.“

„Kdo je to?“

„Včera byl za mnou a nabídl mi, abych...ehm...vlastně nic. Zapomeň na to,“ mávl Kyss rukou.

Vzápětí pohlédl na Rondekra. „Co jsi potřeboval? Hřeby?“

„Jo, jestli ještě nějaké máš,“ přikývl tesař.

„V tom kýblu u výhně,“ ukázal kovář rukou a odložil kladivo na stůl vedle ostatních kladívek a kladiv.

Tesař Rondekr poděkoval a naskládal hřeby do své kožené mošny.

Turma Kyss chvíli postával a hleděl do výhně, když si vzpomněl na Velesu a jeho nabídku.

„Sakra, proč ne?!“

Sundal si zástěru. Opláchl si ruce a obličej a vyrazil do hostince u Jednooké vrány.

Tou dobou Riog Velesa a mág Urgas seděli u stolu s dvěma naverbovanými vojáky, kteří hodovali. Dveře zavrzaly. Všichni kromě cizinců se otočili k místu, kde se proud světla dostal dovnitř.

„Dostal jsi žízeň, Turmo?“ spustil hostinský.

Kovář přikývl.

„Hoď mi sem jeden žejdlík!“ řekl muž s koženými náramky obepínající předloktí obou rukou.

Přistoupil ke stolu, u kterého seděl Riog Velesa.

„Jsem tady,“ spustil Kyss a přišoupl si židli ke stolu.

Posadil se a vyčkal na hostinského, který mu během chvílky donesl korbek piva.

„Kdo je to?“ zeptal se jeden z rekrutovaných.

Riog Velesa zavrčel. Rekrut už ani nepípl. Svou tvář nesměřoval do talíře, kde měl kus masa a chléb.

„To je můj člověk. Kovář,“ odvětil Velesa.

Mág Urgas uznale pokýval hlavou. „Napijme se!“ vyhrkl a pozvedl korbek s pivem.

„Kdy opustíme Kullmu?“ zeptal se Kyss.

„Tito dva muži potřebují kvalitní meče,“ zachroptěl Velesa.

„Dobře,“ přikývl Kyss.

Pozvedl svůj korbek do výše svých očí a přes bílou pěnu, která přetékala okraj, se střetl pohledem s Riogem Velesou.

„Všechny ty parchanty do jednoho pobijeme!“ pronesl a napil se z mosazné nádoby.

Hm!

„Šel jsi hned za kovářem, chytré,“ poznamenal uznale mág Urgas směrem k Velesovi.

On mlčel a sledoval pohledy místních. Nespustili z něho oči.

2. Zrádci

Po porážce krále Pruunana jeho území, zabral kníže Nerwun. Jelikož jako první přísahal věrnost králi Holdeynuurovi a měl jeho podporu, mohl obsadit Luberk. Sídlo, ve kterém pobýval král Pruunan.

Kníže Nerwun byl chamtivý a lstivý šlechtic, který využil chaosu, který nastal po smrti krále Pruunana. Pod slibem majetku a záštity krále Holdeynuura na svou stranu získal tři nejmocnější muže v zemi, vévodu Tilse z Arghamu, vévodu Henteru z Pampei a hraběte Korwala, který měl své sídlo na severu města Luberk. Tito čtyři si rozdělili území po mrtvém králi mezi sebe. Kníže se ujal vlády a provedl reorganizaci vojska. Na posty velitelů dosadil své muže. Nejvyšším velitelem se stal vojvoda Erman, který setrval v Luberku, když kníže odjel na svůj hrad Ranewerq.

V té době začal kolem něho stavět město, které pak pojmenoval po svém sídle a nadále jej rozšiřoval. Jediné, co mu vadilo, byl muž jménem Ragon Manej. Když vypukla druhá válka mezi králem Pruunanem a králem Holdeynuurem, Manej s několika lidmi, kteří nesouhlasili s královým tažením, odešli na Savlánské území. Na okraji tohoto území, vystavěli několik domků a pojmenovali je Manejova vesnice. Vzhledem k tomu, že to bylo území, kterého se

každý bál, protože v něm kdysi sídlilo bratrstvo Herat, nikdo se je neodvážil pronásledovat. Manej také využil toho, že se ne každý zajímal poslušně o zájmy krále Pruunana a jeho dobovačné války.

Když král Pruunan druhou válku vyhrál, kdosi by čekal, že bude spokojený, ale král chtěl pokračovat dál na východ. Rozšířit své území. To se mu vymstilo a nakonec válku s králem Holdeynuurem prohrál. Byl popraven a jeho území získal vítěz. Kníže Nerwun se stal vazalem krále Holdeynuura, a tím získal jeho podporu, aby mohl vládnout.

Mezitím se Manejova vesnice rozrostla o další domky. Už se nejednalo o sedm domků, ale o několik desítek dřevěných obydlí. Po porážce krále Pruunana se u Maneje objevili další lidé, kteří chtěli žít stranou. Manej jim samozřejmě nebránil a přivítal je slovy: „V přátelství a vzájemné toleranci!“

Ani v nejmenším nikdo netušil, že jeden z nich je špeh, kterého sem vyslal kníže Newrun, kterému se Manejovy vesnice zajídaly. Jen to pomyšlení, že nad nimi nemá dohled, mu vadilo. Byl to chamtivý a zlý člověk, který se uměl výborně přetvařovat, kdyby to král Holdeynuur věděl, rozhodně by mu nesevěřil vládu nad tímto územím.

„Naše domobrana bude mít už dvacet mužů,“ poznamenal muž s dlouhou dýkou za opaskem.

Byl to Ragon Manej.

„Za chvíli budeme mít vlastní armádu,“ ozval se muž v prostém oděvu.

Ve stejném oblečení jako měli ostatní. Nedělali mezi sebou rozdíly a všichni žili ve spokojené harmonii.

„Můj názor na armádu znáš, Kurrasi!“ promluvil Madej.

„Ovšem, Ragone.“
Kurras přikývl.

Nerwun věřil, že jeho člověk zjistí, proč lidé odešli za Manejem. Bude se chovat přátelsky a oni mu sami řeknou, čím si je dokázal získat. Ne, že by ho zajímalo, jak by je mohl získat zpět. Spíše mu šlo o to, čím by jim mohl ublížit.

Jeho špeh musí získat informace o počtu obyvatel a jak jsou vyzbrojeni. Pokusí se zasít semeno nesváru, aby mohl kníže zasáhnout. Možná nebude muset použít síly svého vojska a bude stačit jen tucet rytířů. Nenáviděl Ragona Maneje a pokládal ho za zrádce. Stejně tak jako ostatní jeho přívržence. Odejít z Luberku a z jiných vesnic, za člověkem, který nebyl ochotný za krále bojovat, pokládal za zradu.

A zrádci patří na šibenici!

3. Pier Bratas

Newrunův špeh se spřátelil s několika místními. Pomáhal jim stavět obydlí. Nikdo neměl sebemenší tušení, co je Pier Bratas zač.

„Jsi velmi zručný,“ pochválil ho postarší muž se sekerou v ruce.

„Děkuji, Herlenku. Vážím si toho,“ pousmál se Bratas.

„Teď se půjdeme najíst, Piere,“ mávl Herlenk rukou.

Vzápětí ukázal ke svému obydlí.

„Najíme se u mě doma. Budeš můj host,“ řekl muž s plnovousem.

„Vážně?“ podivil se Bratas.

„Vzájemně si pomáháme, a pokud někdo nemá, kde bydlet, a nemá, co jíst, postaráme se o něj. To je důvod, proč k nám lidé chodí,“ dodal Herlenk.

Bratas přikývl a přijal pozvání k rodinnému stolu. Jeho žena se jmenovala Pristia. S Herlenkem měli dvě malé děti.

Na druhé straně vesnice se několik vesničanů snažilo opravit dřevěnou stěnu nově postaveného obydlí. Špatně přibité kůly povolily a popraskala hliněná hmota, která sloužila jako výplň prázdných míst. Zaplnila všechny otvory a nic se nemohlo dostat dovnitř. Ani vítr, ani déšť.

Ten samý večer se Pier Bratas seznámil s Ragonem Manejem. Potkali se u velkého ohniště, u kterého stálo několik mužů s oštěpy. Další měli luky a šípy.

„Kde jsou ženy?“ zeptal se zvědavě Bratas.

„Jsi tu dva dny a už bys chtěl ženu?“ pousmál se Olaf Kuller.

„Chtěl by ses oženit?“ přidal se k němu další z místních.

Toho Bratas neznal.

„My se ještě neznáme,“ přistoupil k němu Bratas. „Já jsem Pier Bratas.“

„Henco Bulundor.“

Muž na něj jen pohlédl, a už si ho nevšímal, protože vedl hovor s jinými muži. Vysokým s jizvou na tváři. Bratas si myslel, že to je Ragon Manej, proto se chtěl s nimi do rozhovoru zapojit.

„Žijeme tu trochu jinak, než je zvykem ve Luberku,“ zastavil ho hlas.

Pier Bratas měl nakročeno. Zastavil pohyb svých nohou a ohlédl se za sebe.

„Zvyknu si,“ pousmál se Bratas.

„Dobře,“ přikývl klidně muž s koženými chrániči na předloktí.

Na levé ruce mu chyběly dva prsty. Malíček a prsteníček.

Zřejmě se někde zranil, pomyslel si Nerwunův špeh.

„Jmenuji si Ragon Manej,“ prozradil.

V tu chvíli Bratas polkl na sucho. Skoro ho chtěl odbýt, aby se mohl připojit ke skupince, kterou vedl Henco Bulundor.

„Omlouvám se, skoro...“

„...všichni jsem si zde rovni. Můžete se bavit, s kým budete chtít, když oni budou mít zájem,“ přerušil ho Manej.

Koutek mu ucukl do strany.

„Chápu, že jsem tu nověj, tak se Henco nebude se mnou hned bavit,“ špitl Bratas.

„Heco je ke každému novému nedůvěřivý,“ poznamenal Manej.

„Ke každému ne, Ragone,“ dodal Bulundor.

Zaslechl jejich rozhovor a okamžitě na něj zareagoval.

„Líbí se mi tu,“ vyprskl Bratas vzápětí. Jako by snad chtěl vymazat Hencovu větu, která v některých vyvolala k Pieru Bratasovi nedůvěru.

Nemohou vědět, proč tu jsem, pomyslel si Nerwunův špeh. V každém případě si budu dávat na Henca Bulundora pozor. Ten by mě mohl odhalit. Bude nejlepší se ho zbavit. Bude to nehoda, ušklíbl se v duchu.

„Rád bych...“

Bratas už to nedopověděl. Ragon Manej už tam nebyl. Zmizel někde ve tmě. Skoro jako duch. Rychle a tiše. Pier pokrčil rameny a zůstal u ohně sám. Později se k němu připojil Olaf Kuller a nabídl mu vlastní kořalku. Olaf byl důvěřivý typ. Přátelský a stále usměvavý, jak se mohl později přesvědčit i Pier.

Druhý den ráno se vydali muži do lesa pro další dřevo. Vyjely dva povozy a osm mužů. Pier věděl, že na Savlánském území byla kdysi svatyně temných rytířů, bratrstva Herat, a proto měl obavy, když se povozy rozjely až k jeskyním.

„Odkud znáš tu historku o černých rytířích?!“ zaútočil na něho Henco Bulundor.

„Mnoho lidí jí zná, ty snad ne?“ nedal se Pier.

„Černí rytíři zmizeli, není se čeho bát,“ vstoupil do toho Nuremar.

„Opravdu?!“

Pier Bratas měl pochybnosti.

„Sám jsem se byl v jeskyních podívat,“ ozval se Henco Bulundor. „Nic tam není!“

„Dobře.“

„Pier je strašpytel!“ rozesmál se Pantus Gofier.

Držel se opratí a smál se na celé kolo.

„Stačí,“ umravnil ho Olaf Kuller. „Kdyby tady Henco onehdy s Ragonem nejel prozkoumat ty jeskyně a nezjistili, že už tam nic není, taky bys byl posraný až za ušima!“

Gofier okamžitě zmlkl.

Tento moment byl pro Piera Bratase zásadní. Už věděl, že kdyby mělo dojít k nejhoršímu, chtěl by Olafa zachránit před jistou smrtí. Ještě nevěděl, jak to udělá a hlavně, jak přesvědčí knížete, že zrovna Olaf Kuller si zaslouží druhou šanci.

„Za chvíli tam jsme,“ ozval se Henco, který seděl na povozu s ostatními, a tím přerušil Pierovi úvahy.

Druhý povoz mírně ztrácel. Strach tu však nikdo neměl. Jediné, co by je mohlo překvapit, je medvěd nebo vlk. Žádní lapkové, ani zapomenutí žoldáci tu nejsou. A kdyby byli, Ragon Manej by s nimi byl hned hotový.

Ten den se stal Hencovi úraz, při kácení stromu. Zachytil se nohou o kořen, když uskakoval před padajícím stromem. Nestihl to

a jedna větev ho přimáčkla k zemi.

Křup!

Povědomý zvuk napověděl Pierovi, že došlo k zlomenině. Následný Hencův výkřik dával všem vědět, že je naživu. Všichni si oddechli.

„Kam koukal?!“ podivil se Gofier.

Pier Bratas jen pokrčil rameny. Možná něco viděl, když stál za ním. Možná, že koukal úplně jinam. V každém případě se na něj Nuremar podíval zkoumavě. Určitě si nevšiml, že jsem mu ten kořen nadzvedl, pomyslel si Bratas.

„Byl neopatrný,“ špitl Pier.

„To si nemyslím,“ vyhrkl Nuremar. „Kam jsi šlápl?!“ udeřil na něj.

Bratas vytřeštil oči.

„Já?“ ustoupil stranou. „Stál jsem za ním, to ano. Nemohu však předpokládat, kam šlápne!“ bránil se.

„Jistě, Henco musel něco přehlédnout,“ ozval se Olaf.

Znovu se mě zastal, pomyslel si Pier.

„Nevěřím ti!“ Nuremar mávl rukou a nechal Bratase na pokoji.

Muži se pak dostali pod spadlý strom a vytáhli Henca ven. Položili ho na povoz a Gofier s ním odjel do vesnice. Ostatní zůstali. Rozřezali pokácený strom a naložili ho na druhý povoz. Poté se i oni vrátili zpět do vesnice. Od toho dne Nuremar Piera Bratase sledoval. Nelíbil se mu a jeho zvědavost mu připadala podezřelá.

4. Kapitán Laster

Kovář Turma Kyss začal kovat meče pro armádu Rioga Velese a temného mága Urgase. Na pomoc si pozval další dva kováře ze severní části města. Společně pak během čtyř dnů a čtyř nocí ukovali tucet mečů. Pátý den Turma Kyss nechal vyhasnout výheň. Zaplatil kovářům a poděkoval jim za jejich pomoc. Nepravdivé historce o mimořádné zakázce pro hraběte Mywicka uvěřili. Jakmile dostali zapláceno, opustili kovárnu a vrátili se zpět na sever města.

Šel si lehnout. Chtěl se trochu prospat. Avšak nebylo mu dopřáno ani hodiny spánku, když ho přišla vzbudit sousedka. Koukal na ní, jako na zjevení. V první chvíli jí vůbec nerozuměl, co to vlastně po něm chce.

„Turmo jsou to vojáci, chtějí s tebou mluvit!“

To jí rozuměl.

„Dobrá,“ mávl na ní rukou.

Žena odešla a řekla muži se zelenou šerpou, že za chvíli přijde. Voják přikývl a ohnal se rukou. „Už zmiz!“

Pche!

Zakroutila hlavou a šla si po svém. Ani nebyla překvapená, s jakou arogancí jí odbyl, vzhledem k tomu, že věděla, kdo to je.

„Vojáci hraběte Mywicka,“ utrousil Turma koutkem svých úst.

Sotva to bylo slyšet.

Stál u okna a sledoval, jak kapitán nervózně přešlapuje před jeho domem.

„Tak jo, kapitáne, přišel čas vyúčtování,“ šeptl a vyrazil ven.

Ve chvíli, kdy zavrzaly dveře, se kapitán Laster otočil.

„Už jste se probudil?“ vyprskl.

„Jo,“ kývl kovář.

„Máte, co hrabě chtěl?“

„Jistě.“

Lhal. To však kapitán nevěděl.

„V kovárně, kapitáne!“ ukázal Kyss.

„Dobrá! Jdeme!“ zavrčel a vyrazil jako první.

Taková sebejistota, pomyslel si kovář a nejrady by ho přetáhl prknem, kterého si všiml na zemi. Válelo se tam a zřejmě nikomu nescházelo.

Kapitán Laster vstoupil do kovárny. Jeho muži zůstali venku. Okamžitě si všiml vyskládaných mečů. Otočil se a vyčkal příchodu kováře Kysse.

„Pěkná sbírka!“

Kovář znejistil, ale nenechal se tím proradným kapitánem zaskočit.

„Musím z něčeho žít.“

„Ovšem, ovšem.“

Kyss vyrazil k výhni. Kapitán byl hned za ním. Byl zvědavý, jak bude vypadat dýka, kterou si nechal hrabě vyhotovit.

„Tohle by stačilo?“ zeptal se kovář a s úsměvem na tváři ukázal zrezavělou dýku.

„Žertujete!“

Kapitán Laster zvažněl.

Turma Kyss však překvapivě obrátil nůž směrem proti kapitánovi a chystal se ho bodnout.

„Parchante...!“

Laaster byl zkušený voják a uhnul ještě před tím, než se ho vůbec stačilo ostří dýky dotknout.

„To byla chyba, kováři!“ vyhrkl.

V druhé ruce se mu záhy objevila jeho zlatá dýka, která ztrestala opovážlivého kováře.

Gřžt!

Ostří zajelo do těla kováře Kysse.

„Nějakou dobu kladivo do ruky nevezmeš, ty šmejde!“ vykřikl kapitán a skopl předkloněné tělo k zemi.

V mžiku se objevily v kovárně jeho muži.

„Jste v pořádku, kapitáne?!“

„Ovšem!“ sykl.

„Co s ním?!“ zeptal se jeden z vojáků.

„Vezmeme ho sebou.“

„César si s ním trochu pohraje.“

„Možná, že se toho ujmu já,“ zazubil se kapitán a otočil se zády zraněnému kováři.

Ten z ničeho nic na kapitána zaútočil. V ruce držel kleště, ale nestačil se důstojníka ani dotknout. Jeden z vojáků zareagoval pohotově a bodl svůj meč do jeho těla. Tenké ostří projelo do jeho měkkých tkání velmi snadno. Kovář vydechl a padl k zemi.

„Burnsi! Chtěl jsem ho živého!“ obořil se na něho kapitán.

„Omlouvám se, ale pokud si mám vybrat, koho bych raději viděl já živého, tak to budete vy, kapitáne!“